

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 9172

гр. София, 26.11.2019 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,
в закрито заседание на 26.11.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Татяна Жилова

като разгледа дело номер **11307** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е образувано по искова молба на Т. И. Р. от [населено място], подадена от адвокат С. Ц. С.-Ю., срещу Националната агенция за приходи (НАП).

Съдът е сезиран с искане да осъди Националната агенция за приходи да заплати на ищцата обезщетение в размер на 1000 лева за претърпените от нея неимуществени вреди от неизпълнение от страна на НАП в достатъчна степен на задължението ѝ по чл. 59, ал. 1 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД) и чл.24 и чл.32 от Общия регламент относно защитата на личните данни (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета (GDPR). Ищцата се позовава на чл.39, ал.2 от ЗЗЛД и на чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата за вреди (ЗОДОВ).

С главния иск е съединен иск за заплащане на законната лихва върху претендираното обезщетението, считано от 15.07.2019 г. до окончателното изплащане на вземанията.

Съдът е оставил без движение производството по делото, за да бъде уточнено от ищцата по кой ред желае да бъде проведена защитата ѝ, да посочи в какво се изразяват вредите, да посочи периода, за който се претендира процесната сума, както и да посочи доказателствата и да направи доказателствените си искания.

С уточнителна молба от 30.10.2019г. процесуалният представител на ищцата е посочил следното: 1) счита, че правната квалификация и реда за заплащане на обезщетението се определят от съда; 2) неимуществените вреди се изразяват в психическо натоварване, постоянен стрес, притеснения и опасения от възможни злоупотреби с личните данни на ищцата; 3) периодът, за който се претендира обезщетение, е от датата на публичното оповестяване на изтичането на личните данни - 15.07.2019г., до датата на завеждане на исковата молба - 17.09.2019г.; 4) посочени са писмени доказателства и са направени доказателствени искания.

Постъпила е и служебно изискана информация от Комисията за защита на личните

данни (КЗЛД), от която се установява, че срещу НАП за въпросните действия, описани в исковата молба, е издаден изричен административен акт на КЗЛД - Решение № ППН-02-399- от 22.08.2019г., което не е влязло в сила, тъй като по оспорването му има образувано адм.д. № 10477/2019г. по описа на АССГ.

Съдът, след като се запозна с изложените в исковата молба доводи и приложените писмени доказателства, приема от правна страна следното:

Твърди се причиняване на неимуществени вреди от незаконосъобразни действия на НАП при неправилно съхранение и обработване на личните данни на ищцата. В случая действията на НАП спрямо ищцата не са по конкретно административно правоотношение – съответно не са при или по повод на изпълнителна дейност на агенцията спрямо ищцата, а са в рамките на общото задължение на НАП като администратор на лични данни да обработва всички лични данни, които съхранява, в съответствие с нормативните изисквания за защитата им.

Съдът квалифицира производството като такова по чл. 39, ал. 2 от ЗЗЛД, а не по Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ), тъй като разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от ЗОДОВ посочва неприложимостта на общия ред за обезщетяване на физическите и юридическите лица от незаконни актове, действия и бездействия на администрацията при наличието на специален ред, какъвто се явява този по чл. 39, ал. 2 от ЗЗЛД.

Според приложимата разпоредба на чл. 39, ал. 1 от ЗЗЛД, при нарушаване на правата му по този закон всяко физическо лице може да обжалва действия и актове на администратора на лични данни по съдебен ред пред съответния административен съд или пред Върховния административен съд по общите правила за подсъдност. Според ал.2, в производството по ал. 1 физическото лице може да иска обезщетение за претърпените от него вреди вследствие на неправомерно обработване на лични данни от страна на администратора. Систематичният анализ на разпоредбата на чл. 39 от ЗЗЛД води до извод, че установяване на факта на нарушението е положителна процесуална предпоставка за надлежното упражняване на правото на иск за обезщетение за вреди. Тази положителната предпоставка може да бъде реализирана по два начина – или нарушението да бъде установено с влязъл в сила административен акт от компетентния административен орган КЗЛД, или да бъде установено с акт на съда.

В случая, видно от обстоятелствената част и петитума на исковата молба, се претендира единствено обезщетение за причинени неимуществени вреди, а не се обжалва като незаконосъобразно действието на ответника, изразяващо се в предоставяне на неправомерен достъп и разпространение на личните данни. Навсякъде в исковата молба се цитират медийни публикации, но не се иска установяване на релевантните факти от значение за преценката на съда дали е нарушаване на индивидуалните права на ищцата. Не се иска изрично отмяна на действието или бездействието на администратора по предоставяне на личните данни на ищцата. Производството по чл. 39, ал. 2 от ЗЗЛД е специално, като искането за обезщетение е допустимо само ако е предявено с жалба срещу действия или актове на администратора на лични данни. Върховният административен съд се е произнесъл в този смисъл с Решение на ВАС № 2715/25.02.2014 г. по адм. д. № 9786/2013 г., Определение № 1581 от 02.02.2011 Г. по адм.д. № 1000/2011 Г., II ОТД. на ВАС, Определение № 16266 от 27.12.2018 г. на ВАС по адм. д. № 14933/2018 г., V о., и др.

съдебни актове.

С разпоредбата на чл.39, ал.4 от ЗЗЛД законодателят е дал приоритет на установяване на нарушението по административен ред - субектът на данни не може да сезира съда, когато има висящо производство пред комисията за същото нарушение или нейно решение относно същото нарушение е обжалвано и няма влязло в сила решение на съда. В случая изрично се установи, че във връзка с нарушението е издаден административен акт от орган със специална компетентност, който не е влязъл в сила поради оспорването му пред съда.

Предвид обстоятелството, че липсва сезиране на съда по реда на чл. 39, ал. 1 от ЗЗЛД, както и предвид забраната по чл.39, ал.4, предл. първо от ЗЗЛД, предявеният иск е недопустим.

По изложените съображения, исковата молба следва да бъде върната на ищцата на основание чл.130 от Гражданския процесуален кодекс, приложим във връзка с чл.144 от АПК, а производството по делото следва да се прекрати.

Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ВРЪЩА исковата молба на Т. И. Р. от [населено място], подадена от адвокат С. Ц. С.-Ю., срещу Националната агенция за приходи за обезщетение в размер на 1000 лева за претърпени неимуществени вреди в резултат на неизпълнение от страна на НАП в достатъчна степен на задължението ѝ по чл. 59, ал. 1 от Закона за защита на личните данни и чл.24 и чл.32 от Общия регламент относно защитата на личните данни (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета (GDPR).

ПРЕКРАТЯВА производството по адм.д.№11307 по описа за 2019г. на Административен съд София-град.

Определението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с частна жалба, подадена чрез Административен съд София-град в 7-дневен срок от съобщаването ѝ.

СЪДИЯ: